

Jeg må så i øvrigt sige videre i diskussionen om de baltiske lande og deres egne beslutninger, at man kan altså ikke møde de baltiske politikere i disse år uden at blive slået af den lyst og den drivkraft, der er i deres ønsker om at blive medlemmer af de vestlige institutioner.

Det gennemsyrrer de baltiske landes udenrigspolitik, at de ønsker at være medlemmer af de vestlige institutioner, herunder EU. De ønsker også at være med i et vestligt forsvarssamarbejde, de ønsker at være med i Europarådet, de ønsker at være med overalt, hvor de kan finde anknytning til det europæiske samarbejde, også når det drejer sig om f.eks. Østersøsamarbejdet, hvori de nordiske lande, Polen og Tyskland indgår. Så der er ingen tvivl om, hvad de baltiske landes regeringer ønsker sig. Der er heller ingen diskussion om, at disse baltiske landes regeringer er udpeget efter demokratiske valg og handler på deres landes vegne med hel og fuld legitimitet.

Lad mig så meget kort sige, at de baltiske lande lægger meget stor vægt på, at Europaaftalerne kan træde i kraft hurtigst muligt. Man skal ikke undervurdere den politiske betydning, som disse Europaftaler har for de baltiske lande, og det har også at gøre med aftalernes indhold.

Aftalerne indeholder for det første bestemmelser om øget markedsadgang og etableringen af et frihandelsområde. Det er af afgørende betydning, at vi giver de baltiske lande adgang til vore markeder, og det gælder selvfølgelig også den anden vej, og vi ser i disse år, hvad jeg synes man nøje skal notere sig som noget positivt, en betydelig stigning i samhandelen med de baltiske lande begge veje, idet også de baltiske landes eksport til os er stærkt voksende, og heldigvis for det. Handel er aldrig en envejs- trafik; det skal være en trafik begge veje.

Disse aftaler indeholder også bestemmelser om politisk dialog på en række niveauer, som hr. Keld Albrechtsen rigtigt var inde på. Det er dialog på ministerniveau, og det er også dialog på andre niveauer. Herved værner de baltiske lande og landene i Den Europæiske Union sig til at arbejde sammen med hinanden, og det er kun af det gode.

Der er også i aftalerne omhandlet økonomisk, kulturelt og finansielt samarbejde, og der lægges op til samarbejde om en bred kreds af emner.

Endelig lægger aftalerne op til et perspektiv om medlemskab. De central- og østeuropæiske lande og også de baltiske lande har klart udtrykt

deres ønske om medlemskab. Et af de baltiske lande har allerede meddelt, at det nu vil sende en medlemsansøgning; de andre to har meddelt, at de snart følger efter. Begyndelsen til denne proces blev taget på det europæiske topmøde i København i juni 1993, og det er siden fulgt op bl.a. med vedtagelsen af førmedlemskabsstrategien på topmødet i Essen i december 1994.

I den forbindelse synes jeg, man skal notere, at også på det seneste europæiske topmøde i Cannes blev der vedtaget en procedure, hvorefter de associerede lande, altså alle de lande, der har Europaftaler, vil blive nøje informerede og få mulighed for at ytre sig under drøftelserne på regeringskonferencen. Derfor er det rigtigt at sige, at disse Europaftaler, som vi i dag behandler, og som vi forhåbentlig i meget stor enighed vil kunne ratificere, ikke er slutstenen, men er et første led i processen mod optagelse af de baltiske lande i Den Europæiske Union, og det er et perspektiv, som jeg mener vi i Danmark bør glæde os over og varmt støtte.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg havde egentlig håbet, at ministeren ville gå lidt ind på de problemer med mindretalsrettigheder og undertegnelse af flygtningekonventionen, som foreligger.

Jeg lagde mærke til, at fru Annette Just var meget stærkt fremme med nogle betragtninger om, at hvis man som russer i Letland eller Estland ikke ville acceptere assimileringen med de landes nationale kultur – man ville f.eks. fastholde sit eget mindretals sprog – måtte man enten leve uden statsborgerskab i sit eget land eller også rejse til et andet land, og jeg går altså ud fra, at fru Annette Just mente Rusland. Jeg tror, det er nogle synspunkter, man vil lytte til med meget stor interesse hos f.eks. det tyske mindretal i Danmark eller det danske mindretal i Tyskland. Jeg synes, det var farlige betragtninger, men det er ikke desto mindre de betragtninger, som fremføres i hvert fald af nogle politikere i Letland.

Jeg kan henvise til en artikel 1. oktober i år i Politiken, hvor udenrigsministeren fra Letland siger, at man ikke kan acceptere en nulløsning, som det altså kaldes, hvis man gav statsborgerskab til alle dem, som bor i Letland, og som boede der ved Sovjetunionens opløsning, men det vil blive en meget langvarig proces. Det vil i hvert fald tage 10 år, og det er noget med en modning, siger han. Den modning går altså ud på en assimilering.